

когато по улицата минаваше единъ офицеръ въ чинъ капитанъ, съ дълга черна брада и на саблята му до ефеса имаше прикрепенъ револверъ. Той се спрѣ при мене и на български завърза следния разговоръ: „Какво пазишъ момче? — пушки Ваше Благородие. — Ехъ, да знаешъ колко съмъ се мъчилъ за тѣзи пушки до като издействувамъ да ги отпуснатъ, до като ги товарихме, превозихме и пр., а пъкъ сега виждашъ ли какви сж нашитѣ българи? Въмѣсто да дойдатъ да се запишатъ въ дружинитѣ и да вземе всѣкой по една пушка, тѣ ги оставятъ да стоятъ тука да ръждясватъ, пъкъ и васъ да мжчатъ да ги вардите. — Азъ потвърждавахъ, че е тѣй. После се научихъ, че този офицеръ билъ българинъ — капитанъ Райчо Николовъ, сжщия, който падна убитъ въ Пловдивъ въ преврата по Съединението въ 1885. год.

5) Джамята на „Хисаря“.

6) Кожухарския ханъ, който по-после изгорялъ и сега не сжществува.

7. На „Марино-поле“ старитѣ конюшни на турскитѣ артилерийски казарми. Това трѣбва да бѣше складъ съ бойни припаси, понеже като нѣмаше караулно помѣщение, караула стоеше съвсемъ на открито, въ калъта и снѣгътъ, и не се позволяваше да кладемъ огънь; имаше само нѣколко голѣми камъни на които сѣдяхме. Случваше се да ме праща караулния началникъ вечерно време въ градътъ, при главния караулъ въ конака (правителствения домъ) за да получа секретнитѣ думи.

Никога службата въ опълчението не ми е омръзвала и не съмъ чувствувалъ тежестта ѝ, освенъ веднажъ, когато бѣхъ въ този караулъ. Широкото „Марино поле“ отъ движението на много коля и отъ продължителнитѣ дъждове бѣше се много разкаляло. Вечеръ — тъмнина ужасна — като въ рогъ. Студенъ вѣтъръ бръсне ушитѣ. Не сме защитени отъ него, понеже не сме въ помѣщение и не се позволяваше да кладемъ огънь за да си сгрѣемъ вкоченясалитѣ ржце. Въ такава време и при тази обстановка ме пратиха въ градътъ за секретнитѣ думи. Газихъ въ тъмнината дълбоката калъ, ставахъ недоволенъ отъ всичко това, вързахъ изъ улицитѣ. Недоволството ми се засилваше и се пораждаше у менъ нѣкаква завистъ, като гледахъ, че изъ кжщитѣ стаитѣ бѣха освѣтлени и като си представлявахъ и че е топло вжтре, понеже куминитѣ пушеха, задавахъ си следнитѣ въпроси: не сме ли, и ние и тѣ, все българи? Нѣма ли утре, и ние и тѣ, еднакво да се радваме на свободата? — Но все пакъ единъ вжтрешенъ гласъ ми казваше: „дерзай, не роптай, вашитѣ заслуги ще бждатъ оценени. — Дали тѣй стана!...“

8) Караулъ при плененитѣ турски войници, и

9) При болнитѣ пленници въ болницитѣ.